

NABUCCO - Giuseppe VERDI

İlk oynanış; 9 Mart 1842, Milano

Başlıca Kişiler;

Zaccaria, Başrahip (Bas)

Ismaele, Kudüs Kralı Sedecias'ın yeğeni (Tenor)

Fenena, Nabucco'nun kızı (Soprano)

Abigaile, Nabucco'nun tutsak kızı
(Mezzosoprano)

Nabucco, Babil Kralı (Bariton)

Abdallo, Nabucco'nun muhafız subayı (Tenor)

Rachel, Zaccaria'nın kız kardeşi (Soprano)

Konunun geçtiği çağ ve yer; M.Ö. 568
yıllarında Kudüs ve Babil

1840 yılında ilk eşi Margherita Barezzi ve iki çocuğunun kısa aralıklarla ölümü genç Verdi üzerinde derin etkiler bırakmış, morali bozulmuş ve beste yapmamaya karar vermişti. Bu kararında «Un giorno di Regno» adlı eserinin başarısızlığı da rol oynamış, sanatçı Milano'da başıboş gezmeye, acılarını unutmak

için çareler aramaya koyulmuştur. Verdi'nin gelişmekte olan dehasına inanan emprezaryo Merelli işte bu sıralarda cebine Solera'nın metnini bırakmış, mısraların güzelliği, konunun anlamı besteciyi çalışmaya yöneltmiş, kararını değiştirerek müziklendirmeye başlamıştır. Nabucco adlı operanın doğumu ve ilk temsili Merelli'yi haklı çıkarmıştır. Eser ve özellikle üçüncü perdedeki esirler korusu o çağların Avusturya yönetiminde bulunan İtalyan ülkelerinin özgürlük şarkısı olmuştur. Nabucco, Verdi'nin özel hayatında da devrim yapmış, Abigaile rolünü oynayan soprano Giuseppina Streponi ile evlenmiştir. Opera ilk temsilden 104 yıl sonra İtalyan ulusu için ikinci defa özgürlük sembolü olmuştur. İkinci Dünya Savaşında bazı bölümleri yılan La Scala'nın onarılması bitmiş, İtalya'da Cumhuriyet ilan edilmişti. Sahnenin tekrar açılacağı ilk gece için Nabucco'nun temsili kararlaştırılmış, İtalyan ulusu Esirlerin Korosunda yeniden özgürlüğün şarkısını bulmuştur.

BİRİNCİ PERDE

Kudüs'te Salomos tapınağı.

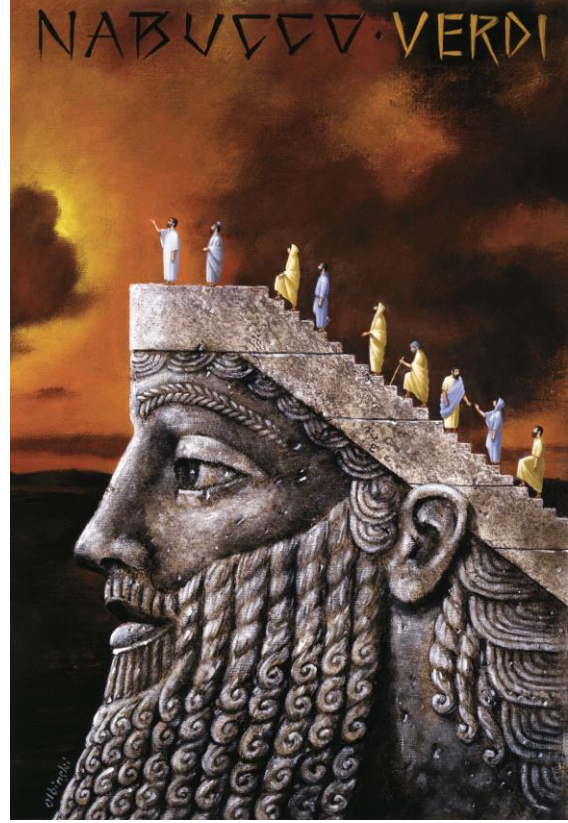
Babil Kralı Nabucco, Yahudi ordusunu yenmiş, askerleriyle şehrin dolaylarına dayanmıştır. Yenilenler tapınağa toplanarak kendilerini kurtaracak tanrısal bir yardım için dua etmektedirler. Başrahip Zaccaria onları avutur, Nabucco'nun kızı Fenena ellerinde bulunduğu için kurtuluş umudu olduğunu söyleyerek Kral Yuda'nın yeğeni Ismaele'yi güzel Fenena'nın korunmasıyla görevlendirir. İki genç tapınakta yalnız kalmışlardır. Aralarındaki düetten Ismaele'nin yıllar önce Babil'e elçi olarak gönderildiği, Nabucco tarafından hapsedildiği, Fenena'nın hayatını tehlikeye atarak

delikanlıyı kurtardığı, her ikisinin de birbirlerini çılgınca sevdiği anlaşılır. Nabucco'nun büyük kızı Abigaile de delikanlıya âşıktır. Kız, Yahudi askerleri kılığındaki adamlarıyla tapınağa girer. Ismaele'ye yaklaşarak eğer aşkına karşılık görürse kendisini ve Yahudi ulusunu kurtaracağını söyler. Ismaele bu isteği kabul etmez. Nabucco tapınağa ulaşmıştır. Zaccaria ondan şehri yıkmamasını diler, bu dileği yerine getirmemezse kızı Fenena öldürülecektir. Ismaele sevgilisinin tehlikede olduğunu görürnce onu bırakır, Nabucco bunu görür, askerlerine tapınağı yıkmalarını emreder.

İKİNCİ PERDE

Babil'de Kral sarayında bir salon.

Tutsak Yahudiler zincire bağlı olarak götürölmektedirler. Nabucco kızı Fenena'yı kendisine vekil olarak bırakmış, savaşa gitmiştir. Abigaile ise Nabucco'nun belgeleri arasında bir kağıt bulmuştur. Bu kağıtta kendisinin Kralın öz kızı olmayıp bir kadın tutsaktan doğduğu yazılıdır. Kız bu gerçeği bilenleri hatta babasını da ortadan kaldırmayı düşünür. Salona Asur Başrahibi gelerek ona Nabucco'nun savaşta öldüğünü, Fenena'yı ve Yahudileri öldürmenin tam sırası olduğunu söyler. Abigaile askerleri toplayarak Fenena'yı tevkif eder. Artık Kral yerine O vardır. Tam bu sırada Nabucco savaştan döner. Gücünden dolayı şımaran Kral tacın yalnız kendisine ait olduğunu, Tanrıların bile yanında çok küçük kaldıklarını, bundan sonra yalnız kendisine tapılması gerektiğini söyler. Bir İbrani rahibi bu korkunç sözlerin sahibini cezalandırması için Tanrıya yakarır. Bir şimşek çakar, Nabucco'nun tacı başından düşer. Nabucco delirmiştir. Abigaile fırsatı kaçırmaz, tacı yerden alarak giyer ve kendisini Babil Melikesi olarak ilan eder.

ÜÇÜNCÜ PERDE

Birinci Sahne – Sarayın bir salonunda Nabucco ve Abigaile görünürler. Genç kız babasından bütün tutsak Yahudilerin ve Fenena'nın öldürölmesine dair bir emir imzalamasını istemektedir. Aklını tümöyle yitirmiş olan Nabucco emri imzalar, Abigaile'nin bir tutsak kızı olduğunu bildiren belgeyi yırtar.

İkinci Sahne – Fırat Nehri kıyılarında tutsak Yahudiler bitkin bir halde büyük bir ateşi çevrelemişlerdir. Bir parçayı koro halinde söylemekte, anavatanlarının özlemini belirtmektedirler (**Va pensiero**). Başrahip Zaccaria onları yine avutur, yakında her şeyin düzeleceğini, Babil'in yıkılacağını söyler.

DÖRDÜNCÜ PERDE

Birinci Sahne – Abigaile'nin elindeolan Nabuccosaray penceresinden dışarıyı seyretmekte, avluda iki sıralı askerler arasında Fenena ve Yahudi tutsaklar yürümektedir. Hepsi biraz sonra öldürölceklerdir. Nabucco

kana susamış halkın bağrısmalarını ordusunun savaş çığlıkları zannederek, birdenbire doğrulur, her şeyi hatırlamış gibidir. Tanrıya dua etmeye başlar, duası kabul edilmiştir. Muhafız subaylarından Abdallo, yanında bir kıta ile gelerek emrini beklemekte olduğunu bildirir.

İkinci Sahne – İdamların yapılacağı tapınak. Nabucco, Abdallo ve askerler Fenena ve tutsakları kurtarmışlardır. Aynı anda tapınağın önündeki Asur Tanrısına ait heykel düşerek kırılır. Halk bunun tanrısal bir belirti olduğunu anlamıştır. Kralları Nabucco'yu çılgın gösterilerle selamlarlar. Kral Yahudilere yurtlarına dönebileceklerini bildirir. Bu sırada iki asker arasında Abigaile yaklaşır, zehir içmiştir. Fenena'dan özür diler. Suçunu itiraf eder ve iki sevgiliyi Nabucco'ya göstererek onların mutluluğa layık olduklarını söyler, cansız yere yığılır. Yahudi Başrahibi Zaccaria, Nabucco'yu takdis eder, ona Tanrının yardımıyla şan ve şeref dolu bir hayat dilerken perde kapanır.

Giuseppe Verdi Nabucco'yu Anlatıyor

Aşağıdaki yazı, Verdi'nin 19 Ekim 1879'da Giulio Ricordi'ye bizzat anlattıklarından derlenmiştir.

Ünlü bestecinin, müzik kariyerinin başlangıç dönemleri ve Nabucco operasının yazılması sürecine dair neredeyse otobiyografik nitelikteki anlatımı, bir belgesel niteliğinde...

1833 ya da 34'de Milano'da bir Filarmoni Cemiyeti vardı, kaliteli vokallerden oluşmuş bir orkestra. Çok fazla bilgisi olmayan ama inatçı ve sabırlı bir adam, Maestro Massini tarafından yönetilirdi. O sıralar Filodrammatico tiyatrosu Haydn'ın bir oratoryosunu, The Creation'u sahneye

koyacakmış, hocam Lavigno, provalarına katılmamın eğitimim açısından yararlı olacağını söyleyerek beni oraya gönderdi. Ben de memnuniyetle kabul ettim. Provaları üç maestro yardımcısı birden yönetiyordu: Perelli, Bonoldi ve Almasio. Ancak bir gün tesadüf eseri üçü birden provalara gelmedi. Koro elemanları huzursuz olmaya başlamıştı. Piyanonun başına oturup onlara eşlik etmek istemeyen Maestro Massini bana dönüp bu işi yapıp yapamayacağımı sordu. Bu genç, tanınmamış sanatçının yeteneklerinden emin olamamış olmalı ki, 'yapacağın tek şey baslara eşlik etmen' dedi. Kabul ettim ve piyanonun başına oturup provayı başlattım. Koro ve orkestradaki amatör elemanların ironi dolu tebessümlerini bugün bile hatırlayabiliyorum. Ufak tefek görüntüm ve mütevazı giysilerim hiç kimseye güven telkin etmemişti anlaşılır.

Neyse, prova başladı; yavaş yavaş ısınmaya başlamış ve kısa bir süre sonra da tamamıyla alışmıştım. Yalnızca eşlik etmekle kalmıyor ama sadece sol elimle çalıp, sağ elimle de orkestrayı yönetiyordum. Büyük bir başarıyla bitirdim, kimse böyle bir şey beklemiyordu. Provanın sonunda iltifatlar, kutlamalar birbirini izledi. Kont Pompeo Belgiojoso ve Kont Renato Borromeo bizzat gelip tebrik etti. Sonunda diğer üç asistanı bırakıp, konsere benim çıkmamı istediler. Konser o kadar başarılı oldu ki tekrarlandı. Salone del Casino de'Nobili'deki tekrara Arşidük ve Arşidüşes Raineri ve bütün yüksek sosyete gelmişti.

Bundan kısa bir süre sonra Kont Renato benden koro ve orkestra için bir kantat bestelememi istedi. Galiba bir akrabasının düğün günü onurunaydı. Ardından da artık genç müzisyenlere güven duymaya başladığı anlaşılır Massini, Filodrammatico'da yönetmenliğini bizzat yapacağı bir opera bestelememi istedi ve elime bir libretto

tutuşturdu. Solera tarafından kısmen revize edilmiş bir librettoydum bu ve Obert di San Bonifacio böyle çıktı. Ben aldığım tekliften memnun, orgçu olarak çalıştığım Busseto'ya döndüm. Üç yıl orada kaldım ve opera biter bitmez tüm partiyonu güzelce sıraya dizip yanıma aldım ve bir kez daha Milano'ya geldim. Kendime bir kopya çıkarıp, vokal bölümleri yazmam gerekiyordu.

Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı. Bir kere Massini artık Filodrammatico'nun yönetmeni değildi ve dolayısıyla da benim operamın sahnelenmesi mümkün olmayacaktı. Ama Massini ya bana çok güvendiğinden ya da ona The Creation dahil bir çok performansta hiçbir ücret talep etmeksizin yaptığım yardımlardan minnettar kaldığı için, bestelediğim operanın La Scala'da, Pio Enstitüsü için düzenlenecek bir yardım konserinde sahnelenmesi için elinden gelen her şeyi yapacağına söz verdi.

Kont Borromeo ve avukat Pasetti'den de aynı yönde sözler aldım ama, ne yalan söyleyeyim, verdikleri sözlerin öylece kalacağını düşünüyorum, bir tavsiye mektubundan öteye gideceğine hiç inanmıyordum. Oysa Massini gerçekten çok çaba sarf etti ve sonunda başardı.

1839 ilkbaharında artık her şey ayarlanmıştı. İki nedenle çok mutluydum: hem eserim La Scala'da sahneleniyor, hem de dört olağanüstü şarkıcı söylüyordu: Strepponi, tenor Moriani, bariton Giorgio Ronconi ve bas Marini. Vokal partiyonlar hemen dağıtıldı ama daha birkaç prova bile yapmamıştık ki Moriani ciddi biçimde hastalandı!.. Her şey mahvolmuştu ve operamın sahnelenme şansı kalmamış gibiydi. Müthiş moralim bozulmuştu ve tam Busseto'ya geri dönmeye hazırlanırken bir sabah La Scala çalışanlarından biri kapımı çalıp oldukça kaba bir İtalyanca ile sordu: "Pio

Enstitüsü için operada sahnelenecek alacak Parmalı müzisyen sen misin? Tiyatroya gel, emprezaryo seni istiyor". "Artık imkansız" dedim. Ama ısrarcıydı, "Evet Efendim, bana Parmalı maestroyu çağır dediler, eğer o sizseniz, hemen geleceksiniz!". Gittim.

O sıralar tiyatronun emprezaryosu da Bartolomeo Merelli. Çıktım karşısına, hiç lafi uzatmadan bana müziğim hakkında çok iyi şeyler duyduğunu ve gelecek sezon operamı sahnelemek istediğini söyledi. Bu gerçekten muhteşem bir teklifti. Benim gibi genç ve tanınmamış bir sanatçı, yeni bir eseri sahneye koymaya hazırlanan bir emprezaryoyla tanışıyor, üstelik benim asla karşılayamayacağım bir garanti filan da istemiyor. Merelli kendi parasını riske edecek, operanın iyi satması halinde hasıllata ortak olacaktık. Nitekim, performans başarılı oldu ve yayıncı Giovanni Ricordi operanın haklarını iki bin Avusturya liretine satın aldı. Ardından da Merelli'nin o zaman için çok cömert sayılacak ikinci teklifi geldi: Sekiz aylık bir dönem içinde üç opera birden yazacaktım. Merelli'nin yöneteceği bu operalar La Scala ve Viyana Operası'nda sahnelenecek ve karşılığında da bana opera başına 4 bin liret, ayrıca partiyon satışlarının da yarısını ödeyecekti. Derhal kabul ettim ve sözleşme yaptık. Bu arada Merelli Viyana'ya gitti ve ben de şair Rossi'ye gidip bir libretto yazmasını istedim. Il Proscritto geldi ama ben çok tatmin olmamıştım. Bu yüzden 1840'ın ilk aylarında geri dönen Merelli'yi bekledim. İyi ki de beklemişim çünkü Merelli, repertuarındaki çok özel bir nedenden dolayı sonbahar için kesinlikle bir komik operaya ihtiyacı olduğunu söyledi ve hemen bir libretto bulmamı istedi.

Il Proscritto'yu daha sonraya bırakmam gerekiyordu. Çaresiz kabul ettim. Bana Romani'nin bir kenara bırakılmış librettolarını

verdi. Tekrar tekrar okudum ama hiçbirini bir esin vermiyordu. Üzerimdeki zaman baskısından dolayı en az kötü olanını seçtim. Bu eser, Il Finto Stanislao'ydu, daha sonra ismi Un Giorno di Regna' olarak değiştirildi.

“O sıralar tiyatronun emprezaryosu da Bartolomeo Merelli. Çıktım karşısına, hiç lafi uzatmadan bana müziğim hakkında çok iyi şeyler duyduğunu ve gelecek sezon operamı sahnelemek istediğini söyledi.”

O zamanlar Porta Ticisene yakınlarındaki mütevazı bir semtte ailemle, genç eşim Margherita ve iki küçük çocuğumla birlikte oturuyordum. Daha işi alır almaz şiddetli bir anjinle yatağa düştüm. İki üç gün içinde kira ödemem gerekiyordu ve biraz da hastalığım nedeniyle bu parayı tedarik edememiştim. Merelli'den avans olarak ya da alacağımdan düşmek üzere borç istedim. Şimdi açıklayamayacağım nedenlerden dolayı vermedi ama bunda onun bir suçu yoktu. Sonunda, kirayı geciktirme ihtimali nedeniyle strese düştüğümü gören eşim sahip olduğu altınları satıp kirayı ödedi. Çok etkilenmiştim ve bunu ona iade edeceğime dair söz verdim. Aksilikler bitmek bilmediği gibi, birer felakete dönüşmeye başlamıştı; önce Nisan'da küçük bebeğimiz hastalandı. Doktorlar bir türlü teşhis koyamıyordu ve zavallı çocuk birkaç gün içinde solup gitmiş, annesinin kollarında ölmüştü. Yetmezmiş gibi birkaç gün sonra küçük kızımız ölümcül bir hastalığa yakalandı. Onu da kaybettik. Bir iki ay geçti geçmedi üçüncü felaketi yaşadım: Genç eşimi de şiddetli bir beyin iltihabının ardından 19 Haziran 1840'da yitirdim. İki-üç ay içinde evimden tam üç tabut çıkmıştı ve artık yalnızdım, yapayalnız!. Ailem yok olmuştu. Bütün bu trajediye rağmen ben oturup bir 'komik' opera yazmak zorundaydım, çünkü

sözleşmem vardı. Bu koşullarda yazdığım Un Giorno di Regno pek sevilmedi.

Bu başarısızlıktan kuşkusuz kısmen müzik sorumludur ama performansın katkısı da unutulmamalı. Artık bir daha beste yapmamaya karar vermiştim. Pasetti'ye bir mektup yazıp, Merelli'yi sözleşmenin feshi için ikna etmesini rica ettim. Merelli çağırdı beni ve yaramaz bir çocukmuşum gibi davrandı. Sırf opera ilgi görmedi diye beni bırakmaya hiç niyeti yoktu, vs., vs... Ama ben ısrar edince sözleşmeyi bana uzattı ve, “Dinle Verdi,” dedi, “Sana yazman için baskı yapamam. Sana olan güvenim azalmış değil. Belki bir gün kalemi yeniden eline almaya karar verirsin. Ama beni sezon başlamadan iki ay önce haberdar etmen gerekirdi.”

Teşekkür ettim ama sözleri kararımdan döndürmeyecekti. Çıktım. Artık Milano'da yaşıyordum. Yıkılmış bir haldeydim ve müzik falan düşünecek durumda da değildim. Bir kış akşamı tesadüfen Merelli'yle karşılaştık. Müthiş bir kar yağıyordu, koluma girdi ve beni La Scala'nın sahne arkasına davet etti. Yolda sohbet ettik biraz. Yeni operayla başının dertte olduğunu anlattı. Nicolai'ye librettoyu verip beste istemiş ama besteci librettoyu sevmemiş.

“Düşünsene” diyordu Merelli, “Solera'nın librettosu üstelik, muazzam bir libretto!! Muhteşem!! Olağanüstü çarpıcı... Ama o dangalak müzisyen hoşlanmadı. Efendim bu çok zor bir librettoymuş! Sanki iki gün içinde yeni bir libretto bulabilirmişim gibi!! “Dur sana yardım edeyim” dedim, “Il Proscritto sende değil mi? Daha tek bir nota bile yazmadım ben onun için. Bitirip veririm.” Çok sevindi. Bu arada tiyatroya geldik. Merelli hemen Il Proscritto'nun bir kopyasını istedi arşivden. Kopyalar geldi ama Merelli'nin

elinde bir başka el yazması kopya daha vardı. Bağıra çağıra bana gösterdi: “Bak işte Solera’nın librettosu. Bu kadar iyi bir hikayeyi reddedi o herif. Al hadi, bir oku!”

“Benim ne işim olur bununla?” dedim, “hayır, hayır, libretto falan okumak istemiyorum ben!”

Merelli ısrarlıydı, “Hey, sana bir zararı dokunmaz. Oku sadece ve geri ver bana.” El yazmalarını elime tutuşturdu. O zamanlar moda olduğu üzere geniş bir kâğıda yazılmıştı. Rulo yapıp aldım ve oradan ayrıldım.

Eve doğru yürürken tuhaf bir huzursuzluk çöktü üzerime, derin bir keder, bütün kalbimi dolduran bir ızdırıp. Eve girdim, elimdeki manuskriptleri fırlatıp attım masanın üzerine. Rulo açıldı ve nedendir bilmiyorum kendimi açılan sayfa üzerindeki bir dizeyi okurken buldum: “Va, Pensiero, sull’ali dorate” İzleyen dizelere bir göz atmaktan kendimi alamadım ve çok etkilendim. İncil’den alınmış pasajlara benziyorlardı. Bir parçayı okudum, sonra bir tane daha.. Ama artık yazmayacağıma dair kararım aklıma geldi ve kağıtları kapatıp yatmaya gittim. Ama, olmuyordu. Nabucco’yu bir türlü kafamdan atamıyordum. Uyuyamadım. Kalkıp librettoyu okudum, sonra bir kez daha ve bir kez daha. Sabah olduğunda artık Solera’nın librettosunu ezberlemiş gibiydim.

Yine de kararımdan dönmek istemiyordum. Hemen o gün tiyatroya gidip el yazmalarını Merelli’ye iade ettim.

“Bayıldın, değil mi” diye sordu.

“Güzel”

“ O zaman bestelesene şuna bir müzik”

“Hiç bekleme. İlgielenmek bile istemiyorum”

“Yaz şunu, yaz işte” diyerek librettoyu aldı, paltomun cebine tıktı, omuzlarımdan yakalayıp itiş kakış odadan çıkardı beni, sonra da arkamdan kapıyı kapatıp kilitledi.

Yapacak bir şey kalmamıştı. Cebimde Nabucco librettosu eve döndüm. Bir gün bir dize, ertesi gün bir tane daha derken çok kısa bir süre içinde beste tamamlanmıştı.

1841 sonbaharıydı galiba, Merelli’ye gidip Nabucco’nun yazıldığını ve önümüzdeki paskalya karnavalında sahneye konabileceğini söyledim. Ancak Merelli bana verdiği sözü tutmaya hazır olduğunu ama operayı önümüzdeki sezon sahnelemenin mümkün olmayacağını söyledi. Repertuar çoktan oluşturulmuştu ve birbiri ardı sıra üç ünlü bestecinin yeni operaları sahnelendi. Daha işin başındaki bir aceminin bestesini senenin dördüncü operası olarak sahnelemek herkes için ama özellikle benim için tehlikeli olabilirdi. O halde akıllı olmak lazımdı. Henüz hiçbir program yapmadığı ilkbahar sezonunu bekleyecektik. Üstelik o zamana kadar iyi şarkıcılar bulacağına da söz verdi.

Ama ben reddettim. Ya karnavalda sahnelenirdi ya da hiç!. Ama aslında haklı olan Merelli’ydi. Tek bir sezonda dört yeni opera gerçekten de bir riskti. Uzun tartışmaların sonunda sezon programı yayınlandı: Nabucco yoktu. Kan beynime sıçramıştı. Merelli’ye sert bir mektup yazıp bütün öfkemi kustum. Ama itiraf etmek gerekirse göndermekte çok zorlandım, yine de gönderdim. Galiba, her şeyi berbat etmiştim. Merelli çok kızdı. Yine de sözünde durdu. Yeni program elime ulaştığında Nabucco’nun da nihayet listeye alındığını gördüm. Bundan kısa bir süre önce Solera’yla komik bir olay yaşamıştık. Üçüncü perdede Fenena ile İsmail arasında geçen bir aşk düeti yazmıştı. Ben çok beğenmedim

çünkü aksiyonu ağırlaştırıyor, üstelik İncil'in drama'yı karakterize eden görkemini de azaltıyordu. Kendisine bundan söz ettim ama kabul etmeye hiç niyetli görünmediği gibi biraz da kızdı. Bana bu düetin yerine ne koymak istediğimi sorunca, Kahin Zaccaria'nın kehanetini koyalım dedim. Yine pek hoşuna gitmedi ama biraz sızlandıktan sonra bunun üzerine düşünceğini söyledi ve nitekim yazdı da. Ama istediğim gibi olmamıştı ve oturup yeniden yazmasının günler alacağını biliyordum. Kapıyı kilitledim, anahtarı cebime attım ve tüm yüzüzlüğümle "bu kehaneti yeniden yazmadan odadan çıkamazsın" dedim. "İşte İncil burada sözler de içinde!". Solera gibi öfkeli bir insanın böylesi bir küstahlığın altında kalmayacağı açıktı. Gözlerinde şimşekler çakmaya başlayınca bir an paniğe kapıldım. Bu kadar iri yarı bir adamın benim gibi bir inatçının işini bitirmesi bir dakika bile almazdı. Ama ilginç bir şey oldu; Solera sakin bir biçimde masaya oturdu ve çeyrek saat içinde dizeleri bitirdi.

Ve Nihayet 1842 Şubatı'nın son günlerinde provalar başladı. Harpsikord eşliğinde yapılan ilk provadan on iki gün sonra 9 Mart'ta ilk performans gerçekleştirildi. Şarkıcılar Mesdama Streponi, Bellinzaghi, Messieurs Ronconi, Miraglia ve Derivis'ti.

Benim sanatsal kariyerimin asıl başlangıcını bu operayla yaptığım söylenebilir. Birçok zorlukla boğuşmama karşın, Nabucco gerçek bir şans yıldızı olarak doğmuştu çünkü başlangıçta kötü giden her şey daha sonra bizim lehimize döndü. Oradan buradan derlenen kostümler bir harikaydı. Ressam Parroni'nin eli değmiş olan o eski dekor ve sahne inanılmaz derecede etkili olmuştu. Tapınaktaki ilk sahne o kadar etkileyiciydi ki seyirci tam on dakika boyunca alkışladı.

Son provaya geldiğimiz halde orkestranın nasıl ve nerede devreye gireceğini bilmiyorduk. Maestro Tutsch bozulmuştu. Bir yeri işaret ettim ve ilk sunumda orkestra öyle muhteşem bir zamanlamayla sahneye çıktı ki; tam kreşendo sırasında salon alkıştan inlerken...

Ama yine de şans yıldızlarına her zaman güvenmemek lazım. Daha sonraki deneyimlerim bana şu atasözünün doğruluğunu öğretti: Güvenmek iyi, ama güvenmemek daha da iyidir.

Giuseppe Verdi

Sant'Agata, 19 Ekim 1879

